

Μην αρνηθείς, Παρθένε, την ροή των δακρύων μου, Συ που γέννησες τον Χριστό, ο Οποίος αφαίρεσε κάθε δάκρυ από κάθε πρόσωπο.

/ [Πεμπτουσία](#)

Πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη

Ροήν μου των δακρύων, μη αποποιήσης, η τον παντός εκ προσώπου παν δάκρυον, αφηρηκότα Παρθένε, Χριστόν κυήσασα'.

(Μην αρνηθείς, Παρθένε, την ροή των δακρύων μου, Συ που γέννησες τον Χριστό, ο Οποῖος αφαίρεσε κάθε δάκρυ από κάθε πρόσωπο).

Ο υμνογράφος φαίνεται να κινείται λίγο αντιφατικά στον συγκεκριμένο ύμνο. Ἐναγνωρίζει από την μία ὅτι ο Χριστός με τον ερχομό Του στον κόσμο μέσω της Παναγίας

Μητέρας Του αφαίρεσε κάθε δάκρυ από κάθε άνθρωπο, διότι ως γνωστόν

κατήργησε το αίτιο της θλίψης και του πόνου και του ίδιου του θανάτου, την αμαρτία. Διά της αμαρτίας ο θάνατος'. Ο,τι ο ίδιος ως Δημιουργός απαρχής έδωσε στον άνθρωπο: να χαίρεται την κοινωνία του με Αυτόν με δυναμική αυξητικής τάσης της χαράς αυτής μέχρι απειρίας και ο άνθρωπος το έχασε λόγω της πτώσης του στην αμαρτία, του το έδωσε και πάλι ως δυνατότητα αφότου ήλθε στον κόσμο, αρκεί βεβαίως ο άνθρωπος να αποδεχτεί τον ερχομό Του ως ανθρώπου και να πιστέψει στην προσφορά της αγάπης Του. Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε' είναι η προτροπή των αγίων αποστόλων σε όλους τους πιστούς. 'Από την άλλη όμως ο ίδιος υμνογράφος κινείται προς την Παναγία και δι' αυτής προς τον Κύριο όχι απλώς με δάκρυα, αλλά με ροή δακρύων, που σημαίνει ότι το πλήθος αυτών πλημμυρίζουν την ύπαρξή του. Η αντίφαση λοιπόν φαίνεται ότι είναι προφανής: δέξου τα δάκρυά μου, λέει ο υμνογράφος, που όμως Κύριος ο Υιός σου τα κατήργησε.

Η απάντηση βεβαίως είναι εύκολη και γνωστή: μπορεί ο Κύριος πράγματι να εξάλειψε τα δάκρυα, γιατί κτύπησε στην ρίζα την αιτία τους, όμως η καθημερινή διαπίστωση είναι ότι συνεχίζουμε οι άνθρωποι, έστω και πιστοί, να αμαρτάνουμε, λόγω της λησμονιάς του θελήματος του Θεού και της πνευματικής μας χαλάρωσης, όπως και ότι εξακολουθούμε και ζούμε μέχρι της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου σ' έναν κόσμο που κείται εν τω πονηρώ', συνεπώς η θλίψη και ο πόνος εξακολουθούν να τον σφραγίζουν. Τα δάκρυα λοιπόν και εξαλείφθηκαν αλλά και εξακολουθούν να υπάρχουν, κατεξοχήν μάλιστα εκείνα που εκφράζουν τον άνθρωπο της πίστης, ο οποίος συνειδητοποιεί την αμαρτωλότητά του και προστρέχει στην αγάπη του Κυρίου, δηλαδή όταν μετανοεί. Γι' αυτό και το κύριο γνώρισμα πια του χριστιανού είναι η μετάνοια, ενώ τα δάκρυα αποτελούν ισχυρό αποδεικτικό της υπάρξεώς της.

Χρειάζεται όμως και σ' αυτό το σημείο προσοχή. Υπάρχουν άνθρωποι που εκ φύσεως και χαρακτήρος έχουν τα δάκρυα πρόχειρη' έκφρασή τους. Αυτά τα δάκρυα δεν αξιολογούνται θετικά ως φανέρωση της γνήσιας μετανοίας τους. Ἐκείνα τα δάκρυα στα οποία επιβλέπει ο Κύριος είναι εκείνα που πηγάζουν από την καρδιά και δηλώνουν το πένθος και την συντριβή του ανθρώπου λόγω των αμαρτιών του. Αυτά είναι τα αληθινά δάκρυα μετανοίας, τα οποία συνυπάρχουν πάντοτε και με την γενναία απόφαση του ανθρώπου για αλλαγή τρόπου ζωής, ζωής δηλαδή προσαρμοσμένης στο θέλημα του Θεού. Σε μία τέτοια περίπτωση τα δάκρυα του πένθους σιγά σιγά πράγματι εξαλείφονται και μεταποιούνται σε δάκρυα ευγνωμοσύνης και χαράς από την ενέργεια της χάρις του Θεού, η οποία κάνει τον άνθρωπο στο βάθος της καρδιάς του να ακούει τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου'.

Πηγή: Απο το βιβλίο «Ω ΠΑΝΥΜΝΗΤΕ ΜΗΤΕΡ» π. Γεωργίου Δορμπαράκη, που κυκλοφορήθηκε από τις εκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ» (τηλ.: 210 9310605).
synodoiporia.gr